

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119211870
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4119211870.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobcu: U. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XX, N. proti žalovanej: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147 Piešťany, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Trenčín, Piaristická 707/25, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 14. júla 2021 č.k. 12Csp/131/2019-198 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v zostávajúcej sume 235,64 eura. Zároveň priznal žalovanej náhradu trov konania, ako aj trov odvolacieho konania v plnej výške, ktoré trovy konania je povinný zaplatiť žalobca a o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že medzi žalobcom, ako spotrebiteľom a žalovanou, ako veriteľom, bola dňa 27. 11. 2014 uzatvorená Zmluva o hotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 3 000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach k 15. dňu v kalendárnom mesiaci po 73,31 eura, celkovú čiastku mal zaplatiť vo výške 6 158,04 eura. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 23,76%, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) bola určená vo výške 26,80%, priemerná hodnota RPMN bola 17,33%. Prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úvere, termín konečnej splatnosti bol 84 mesiacov po poskytnutí úveru, do 15. dňa v poslednom mesiaci. Žalobca úver vo výške 3 000 eur čerpal dňa 28. 11. 2014. Spolu so zmluvou o úvere bola uzavretá aj Dohoda o zrážkach zo mzdy. Žalovaná požiadala listom zo dňa 6. 11. 2018 zamestnávateľa žalobcu o ukončenie výplaty zrážok zo mzdy. Zamestnávateľ žalobcu potvrdil, že žalovanému boli vykonané zrážky zo mzdy v celkovej výške 2 639,16 eura. Žalobca predložil tabuľku úhrad, ktorou chcel preukázať, že zaplatil žalovanému sumu 3 538,88 eura. Žalobca predložil výpis čerpania, splátok a úhrad, z ktorého vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému sumu 3 235,64 eura. Žalovaná doručil Okresnému súdu Banská Bystrica žalobu, na základe ktorej sa domáha od žalobcu zaplata sumy 1 858,57 eura s príslušenstvom. V žalobe je uvedené, že žalobca zaplatil 3 235,64 eura a že žalovaná pristúpila k zosplateniu úveru dňa 19. 04. 2018. Žalobca predložil fotokópie poštových poukážok, z ktorých vyplýva, že žalovanému zaplatil nimi sumu spolu 596,48 eura. Potom súčet sumy 596,48 eura, ktorá bola zaplatená poštovými poukážkami

a sumy 2 639,16 eura, ktorá bola zaplatená zrážkami zo mzdy, sa rovná sume 3.235,64 eura, ktorú žalobca preukázateľne zaplatil žalovanému a ktorá bola uvádzaná aj samotnou žalovanou v žalobe vo veci 36Up/524/2019. Zaplataenie tejto sumy vyplýva aj z prehľadu splátok a úhrad. Žalobca nepreukázal zaplataenie sporenej sumy 303,24 eura a v tejto časti žalobu zobraľ späť, na pojednávaní dňa 22. 01. 2020 uviedol, že v tejto časti žalobu sťahuje. Žalobca v žalobe tvrdil, že od zmluvy odstúpil, žalovaná odstúpenie od zmluvy popierala a žalobca žiadny dôkaz o odstúpení od zmluvy súdu nedoložil, na dotaz súdu na pojednávaní uviedol, že všetky doklady k prejednávanému sporu už doložil do spisu.

1.1.1. Súd prvej inštančie rozhodol prvý krát rozsudkom zo dňa 12. 02. 2020, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 235,64 eura, konanie v časti o zaplataenie 303,24 eura zastavil a žalobcu v časti o zaplataenie sumy 500 eur titulom finančného zadosťučinenia zamietol. V dôsledku podaného odvolania žalovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštančie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa sumy 235,64 eura a v časti trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštančie na ďalšie konanie.

1.1.2. Predmetom ďalšieho konania súdu prvej inštančie zostala suma 235,64 eura titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré žalobca žiadal vydať od žalovanej v dôsledku zaplataenia vyššej sumy na poskytnutom úvere, nakoľko úver mal byť bezúročný a bez poplatkov.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 37, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 457, §§ 458 ods. 1, § 551 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, § 7 ods. 1 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

1.3. V odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že strany sporu uzavreli zmluvu, ktorú posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Dospel k záveru o spotrebiteľskom charaktere predmetnej zmluvy, ktorý charakter je nespochybniteľný a nebol rozporovaný. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 87/2017, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 402/2013.

1.3.1. Konštatoval, že predmetom konania zostalo rozhodovanie o nároku žalobcu na zaplataenie sumy 235,64 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Žalobca tvrdil, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia dátumu konečnej splatnosti úveru. S týmto záverom sa súd prvej inštančie nestotožnil a súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení, dospel k záveru, že úver nie je bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva obsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej zmluve sú uvedené termíny splátok a úhrad, podľa ktorého bola suma úveru odpísaná z účtu žalobcu. Termíny splátok sú odvodené od poskytnutia úveru, ktorého deň vyplýva z výpisu čerpania, splátok a úhrad, podľa ktorého bola suma úveru odpísaná z účtu žalobcu dňa 28. 11. 2014 a prvá splátka bola podľa bodu 31. zmluvy splatná 28. 12. 2014. Režim pre splatnosť druhej až šesťdesiatej splátky rovnako vyplýval zo zmluvy a bol dojednaný v bode 31. Podľa neho bola každá nasledujúca splátka splatná vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 84 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci. Presný deň konečnej splatnosti je možné vypočítať s použitím jednoduchkej matematiky, keďže dátum poskytnutia úveru vyplýva priamo z vlastného účtu žalovaného a z neho je možné odvodiť ako dátum prvej splátky tak i dátum poslednej splátky. Údaje v zmluve umožňujú objektívne určiť termín splatnosti každej splátky a zistiť dobu trvania zmluvy a jej konečnú splatnosť. To potom znamená, že s poukazom na obsah zmluvy je údaj o konečnej splatnosti úveru a termíne splatnosti dostatočne určitý a nie je daný dôvod hovoriť o úplnej absencii doby trvania zmluvy. Navyše jediný ďalší potrebný údaj pre výpočet termínu splátok a tým aj konečnej splatnosti úveru je údaj o poskytnutí úveru, ktorý musel byť žalobcovi známy z jeho výpisu z účtu.

1.3.2. Žalobca v podanej žalobe, ako aj v priebehu konania na súde prvej inštančie namietal, že veriteľ si neoveril bonitu klienta a nepostupoval pri poskytovaní úveru s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštančie vyhodnotil túto námietku žalobcu a konštatoval, že nedospel k záveru, že žalovaná, ako veriteľ, nekonala s odbornou starostlivosťou, nakoľko s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch preveril bonitu klienta, tým, že ako nebanková spoločnosť nahliadol do registra NRKI (nebankový register klientskych informácií a predložil súdu aj správu z tohto registra. Okrem toho aj sám žalobca bol povinný uviesť a poskytnúť veriteľovi úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Podľa názoru súdu prvej inštančie, žalovaná dostatočne skúmala bonitu klienta, vyčerpal všetky dostupné možnosti na zistenie informácií o bonite klienta a preto nie je možné postupovať podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úverov a vyhlásiť z tohto dôvodu úver za bezúročný a bez poplatkov.

1.3.3. Súd prvej inštancie skúmal aj výšku úrokovej sadzby, ako odplaty za poskytnutý úver, ktorá bola dohodnutá v zmluve vo výške 23,76%. Vykonaným dokazovaním zistil, že priemerná úroková sadzba bánk v danom období a pre daný typ úveru bola vo výške 12,54%. Vo všeobecnosti súdy akceptujú výšku úrokovej sadzby do 2,5 násobku priemeru bánk. V danom prípade teda žalovaná nepostupovala pri určení úrokovej sadzby v rozpore so zákonom V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1MCdo 1/2009, 3Cdo 173/2003, z ktorých vyplýva, že ak výška zmluvných úrokov prevyší priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100%, je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. V prejednávanej veci však dohodnutá výška úrokovej sadzby (23,76%) nie je v rozpore s dobrými mravmi, keďže porovnateľná výška priemerných úrokov bánk bola 12,54%, teda dohodnutá výška úrokovej sadzby nie je ani dvojnásobne vyššia a preto nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi a toto dojednanie je potrebné považovať za platné.

1.3.4. K namietanej výške ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) zo strany žalobcu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o úvere upravuje výšku RPMN, jej výpočet. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. k/ neupravuje, aby veriteľ do úverovej zmluvy priamo uvádzal vzorec výpočtu RPMN. Výška môže byť vypočítaná výlučne podľa vzorca uvedeného v prílohe k zákonu o spotrebiteľských úveroch. Pri výpočte je nevyhnutné individualizovať každú do vzorca vstupujúcu položku, čo internetové kalkulačky z dôvodu ich všeobecnosti nedokážu. Je nereálne, aby sa hodnota RPMN, ktorá je výsledkom náročného vzorca dala nahradiť výpočtom cez e-kalkulačku, preto sa súd prvej inštancie s argumentmi žalobcu ohľadne nesprávnosti výšky RPMN nestotožnil.

1.3.5. Záverom uviedol, že žalobu v zostávajúcej časti zamietol, nakoľko úver neposúdil ako bezúročný a bez poplatkov a na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré by bol povinný žalobcovi vydať.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“) tak, že žalovanému náhradu trov konania priznal v plnej výške, nakoľko vo veci mal plný úspech. V sporových konaniach sa uplatňuje zásada úspechu, teda strana, ktorá mala v konaní plný úspech, čo je v tomto prípade žalovaná, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Konštatoval, že v konaní neboli zistené žiadne výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa ani v okolnostiach danej veci, ani u strán sporu a to s poukazom na ustanovenie § 257 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalobca namietajúc všetky dôvody pre podanie odvolania uvedené v ustanovení § 365 ods. 1, ods. 2 CSP, ako aj dôvodiac novotami v odvolacom konaní podľa § 366 CSP. Namietal porušenie práva na spravodlivý proces, vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietal tiež nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, zakladajúce jeho nepreskúmateľnosť. Poukazuje na doktrínu legitímneho očakávania, rozhodnutie Ústavného súdu sp.zn. III.ÚS 79/2 (?), sp.zn. I. ÚS 407/2010, IV. ÚS 77/02, I. ÚS 402/08, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/03, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Dôvodil, že v rozhodovaní súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom ide o arbitrárne rozhodnutie, pričom má právo na spravodlivý súdny proces. Nesprávne tiež zistil skutkový stav a to v overení bonity klienta a RPMN.

2.1. Odvolateľ namietal, že žalobcovi sa vyjadrenie žalovaného dostalo do rúk až na súde na pojednávaní dňa 14. 07. 2021, proti tomuto vyjadreniu sa nemohol brániť a namietat' a súd pochybil, nakoľko nebola zachovaná päť dňová lehota na prípravu k pojednávaniu, navyše už mal v deň pojednávania aj napísaný rozsudok. Súd prvej inštancie nepreštedoval listinné dôkazy, ako žalovaná overovala bonitu klienta. Namietal ohľadne osobného /domáceho rozpočtu a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov a to konkrétne náklady na dopravu, domácnosť, stravu a prípadne nezaopatrené deti. A toto súd prvej inštancie vôbec neskúmal. V čase poskytnutia úveru mal splátky za iné úvery 380 eur, veriteľovi hovoril čistý príjem 600-650 eur. Na základe výpisov z účtov, ktoré si vyžiadal žalovaná, mal príjem v mesiaci august 2014 vo výške 945 eur, september 623,40 eur, október 660,80 eur. Podľa týchto výpisov nenasvedčuje, že by žalobca mal čistý mesačný priemerný príjem vo výške 743 eur, ako uviedla žalovaná, keď skúmala žalobcov príjem. Namietal tiež žalovanou uvádzanú výšku životného minima. V dôsledku tohto žalovaná neskúmala bonitu v časti osobný/domáci rozpočet celkom a ani na nespýtal, koľko žalobca minie mesačne na stravu, domácnosť, prípadne na nezaopatrené dieťa, dopravu do zamestnania. Žalovaná nekonala s odbornou starostlivosťou a v rozpore s ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia krajských súdov, okresného súdu Rimavská Sobota.

2.2. Žalobca ďalej namieta, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s ročnou percentuálnou mierou nákladov, nakoľko žalobca ju nerátal na žiadnej e-kalkulačke na internete, ale podľa Národnej banky Slovenska. Ročná úroková sadzba vo výške 23,76% je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa priemerných úrokových mier pre spotrebiteľské úvery bola úroková sadzba 10,41% a keďže nemohla prevyšovať dvojnásobok a v zmluve bola vo výške 23,76%, je v rozpore s dobrými mravmi.

2.3. Odvolateľ ďalej namieta, že zmluva nemá písomnú formu, ale typovú formulárovú, do ktorej sa dopisovali údaje žalobcu.

2.4. Žiada zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., účinný od 01. 07. 2016, ďalej iba „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

5. Predmetom konania v danej veci je zostávajúci nárok žalobcu, ktorým sa domáha zaplata sumy 235,64 eura z titulu bezdôvodného obohatenia žalovanej dôvodiac, že zmluva o úvere zo dňa 27. 11. 2014 je bezúročná a bez poplatkov.

5.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Dôvodil tým, že zmluva obsahuje náležitosti uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch, dohodnutá úroková sadzba nie je v rozpore s dobrými mravmi a preto na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu.

5.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalobca, namieta všetky odvolacie dôvody, najmä neskúmanie bonity klienta zo strany žalovanej, výšku úrokovej sadzby a nesprávnu výšku RPMN.

6. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

7.1. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalovanou, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

8. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, preskúmal napadnuté rozhodnutie, konanie, ktoré mu predchádzalo a odvolanie žalobcu a dospel k záveru o správnosti tak zisteného skutkového stavu, ako aj právneho zdôvodnenia tohto rozhodnutia. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý úverovú zmluvu uzavretú medzi stranami sporu neposúdil ako bezúročnú a bez poplatkov, z ktorého dôvodu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovanej.

8.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia iba dodáva, že predmetná zmluva o úvere je nespochybniteľne zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú sa vzťahujú tak ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie bol zo zákona povinný preskúmať jednotlivé zmluvné podmienky z hľadiska ich prijateľnosti a primeranosti odplaty. Splniac si túto povinnosť dospel k záveru, že úver nie je možné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho nemohlo ani dôjsť k bezdôvodnému obohateniu žalovanej tým, že žalobca zaplatil odplatu za poskytnutý úver. Odvolací súd sa aj s poukazom na závery, ktoré uviedol v zrušujúcom uznesení zo dňa 31. marca 2021, sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil. Je nepochybné, že zmluva o úvere, ktorú strany sporu uzavreli dňa 27. 11. 2014 obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá v ustanovení § 9 ods. 2 tohto zákona. Žalovaná, ako veriteľ, pred uzavretím tejto zmluvy, s odbornou starostlivosťou preverila bonitu žalobcu, preverila jeho príjem, celkovú špecifikáciu, výsledku v SOLUS-systéme a NRKI, vyžiadala si výpisy z bežného účtu žalobcu za tri mesiace, ktorá špecifikácia sa nachádza v spise a to konkrétne na č.l. 167. Následne so žalobcom uzavrela predmetnú úverovú zmluvu dňa 27. 11. 2014. Aj v tejto zmluve sa nachádzajú údaje, ktoré nepochybne vyplývajú z preverenia osobných, príjmových a rodinných pomerov klienta (rodinný stav, počet vyživovaných detí, druh bývania, zdroj príjmu, názov zamestnávateľa, doba zamestnania, čistý mesačný príjem, čistý mesačný príjem partnerky. Na základe týchto údajov (žalobca predmetnú zmluvu podpísal), nie je možné konštatovať, že žalovaná nepostupovala s odbornou starostlivosťou a nepreverila si bonitu klienta pred tým, ako mu na základe zmluvy poskytla finančné prostriedky. V tejto súvislosti je nevyhnutné poznamenať, že predmetné údaje bol v prvom rade povinný poskytnúť sám žalobca a bol povinný ich poskytnúť pravdivo a bez úmyselného zatajovania záväzkov. Predmetné údaje, ktoré boli jednak poskytnuté žalobcom a jednak ich zistila aj žalovaná, nezakladali predpoklad, že by splátka predmetného úveru vo výške 73,31 eura mesačne, pri príjme do domácnosti v ním udávanej výške 1280 eur mesačne, mala byť problematická. Navyše žalobca bol zamestnancom a mal teda stály a pravidelný príjem. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu o tom, že listinnými dôkazmi bolo preukázané, že žalovaná bonitu žalobcu overovala a skúmala.

8.2. Taktiež sa súd prvej inštancie podrobne zaoberal aj výškou dohodnutej úrokovej sadzby. Preskúmaním dospel k záveru, že táto výška (23,76% ročne) nie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v čase uzavretia úverovej zmluvy bola priemerná výška úrokovej sadzby poskytovaná bankami v danom období a pre daný typ úveru vo výške 12,54% ročne. Dohodnutá úroková sadzba nepredstavuje ani dvojnásobok tejto priemernej úrokovej sadzby a s prihliadnutím na mieru rizika poskytnutého úveru, nie je možné konštatovať, že by bola v rozpore s dobrými mravmi a z tohto dôvodu neprijateľnou zmluvnou podmienkou, v dôsledku čoho by sa stala absolútne neplatnou dohodnutou podmienkou zmluvy. Odvolací súd sa aj s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil.

8.3. Súd prvej inštancie venoval pozornosť aj výške RPMN uvedenej v zmluve o úvere. Zmluva obsahuje údaj o výške RPMN (26,8%), priemernú hodnotu RPMN (17,33%) s poznámkou, že RPMN bola vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch upravuje, že zmluva o úvere musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Túto povinnosť si veriteľ splnil, keď v zmluve uviedol výšku RPMN (26,8%) a celkovú čiastku (6 158,04 eura), pričom doba splatnosti bola 84 mesiacov (7 rokov) po poskytnutí úveru. Keďže zákon o spotrebiteľských úveroch neupravuje výslovne, aby zmluva obsahovala konkrétny vzorec výpočtu RPMN a výška môže byť vypočítaná výlučne podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch, správne sa súd prvej inštancie nestotožnil s argumentami žalobcu ohľadne nesprávnosti výšky RPMN. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil a ani sám žalobca v podanom odvolaní konkrétne údaje, ktoré mali zakladať nesprávnosť výpočtu výšky RPMN, neuviedol. Taktiež neuviedol, akým spôsobom on sám počítal výšku RPMN a s akým výsledkom.

9. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vypořadať sa so všetkými podstatnými tvrdeniami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

9.1. Žalobca v podanom odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, porušenie práva na spravodlivý proces, vadu konania, nesprávne právne posúdenie, nesprávne skutkové zistenia, nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, avšak ani jeden z týchto dôvodov nekonkretizoval a neaplikoval na napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z jeho argumentácie nevyplýva, ako a v akom rozsahu bolo porušené súdom prvej inštancie jeho právo na spravodlivý proces. Taktiež nie je zrejmé z jeho odvolania, akú vadu konania mal súd prvej inštancie spôsobiť, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie v danej veci. Odvolateľ nekonkretizoval, ktoré právne posúdenie súdom prvej inštancie považuje za nesprávne. Neuviedol tiež v čom vidí nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými jeho námietkami, a to aj námietkami, ktoré odvolateľ opakovane uviedol v podanom odvolaní. Odvolanie žalobcu je v prevažnej miere iba vo všeobecnej rovine, týkajúcej sa teórie spotrebiteľského vzťahu a citovaných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky bez konkrétnej aplikácie na danú vec.

9.2. Odvolateľ v podanom odvolaní namieta predovšetkým nedostatočné skutkové zistenia súdom prvej inštancie. Vytýka súdu, že sa nedostatočne zaoberal skúmaním, či žalovaná, ako veriteľ, dostatočným spôsobom overila jeho bonitu. Namieta, že neskúmal osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov, konkrétne náklady na dopravu, domácnosť, stravu a nezaopatrené dieťa.

9.2.1. Odvolací súd, zaoberajúc sa touto námietkou odvolateľa, dospel k záveru o jej účelovosti a neopodstatnenosti. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa konkrétne v bode 13. zaoberal skúmaním bonity žalobcu zo strany žalovanej. Odvolateľ namieta, že z predložených výpisov z účtu za posledné tri mesiace a to august, september a október 2014 nevyplýva jeho priemerný čistý mesačný príjem vo výške 743 eur. Ani táto námietka odvolateľa sa nezakladá na pravde, nakoľko z príjmov uvedených mesiacov (august 945 eur, september 623,40 eura a október 660,80 eur) jednoznačne vychádza priemer vo výške 743 eur mesačne. Námietka žalobcu, že žalovaná nesprávne overila bonitu, lebo po odrátaní všetkých údajov, by žalobcovi neostalo ani na splátku úveru, je taktiež nesprávna a nedôvodná. Žalobca sa vôbec nezmiel o príjme jeho partnera, ktorý sa taktiež podieľal na nákladoch domácnosti, výžive maloletého dieťaťa a ďalších výdavkoch. Z úverovej zmluvy vyplýva, že sám žalobca uviedol príjem partnera vo výške 580 eur mesačne. Z tohto dôvodu námietku odvolateľa nie je možné akceptovať, nakoľko ani on sám všetky podstatné skutočnosti neuvádza. Aj zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že veriteľ pred uzavretím zmluvy bonitu žalobcu skúmal, odvolací súd sa k tejto námietke vyjadril v tomto rozhodnutí, konkrétne v bode 8.1. tohto rozhodnutia a na tieto dôvody ďalej iba poukazuje. S námietkou žalobcu sa preto nestotožnil a túto neakceptoval.

9.3. Odvolateľ ďalej namieta, že súd prvej inštancie pochybil tiež v tom, že nebola zachovaná 5-dňová lehota na prípravu na pojednávanie.

9.3.1. Odvolací súd ani túto námietku odvolateľa nevyhodnotil ako dôvodnú. Zo spisového materiálu (str. 157) jednoznačne vyplýva, že žalobca termín na pojednávanie na deň 14. 07. 2021 prevzal dňa 08. 06. 2021, preto jeho námietka nie je dôvodná a opodstatnená, nakoľko zákonná lehota na prípravu bola zo strany súdu prvej inštancie dodržaná. K námietke, že súd prvej inštancie mal v deň pojednávania aj napísaný rozsudok, sa odvolací súd nevyjadruje, nakoľko ide iba o jeho subjektívne tvrdenie, nakoľko zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok bol predložený v písomnom vyhotovení kancelárii na expedovanie dňa 10. augusta 2021. Táto námietka je vo vzťahu k danej veci právne bezpredmetná.

9.4. Odvolací súd sa nestotožnil ani s ďalšími námietkami odvolateľa, týkajúcimi sa nesprávnej výšky RPMN a nesprávnej výšky úrokovej sadzby a poukazuje na svoje odôvodnenie v tomto rozhodnutí v bode 8.2. a 8.3.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods.1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods.1 CSP a úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže odvolaniu žalobcu nevyhovelo a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).